

השיבה של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זיע"א
טוב להגיד ולשיר **נַחַם נַחַם נַחַמן מְאוֹמֵן** לזכות לכל הישועות

תזריע

תזריע

שיחות הר"ן

אוצר היראה
מ"ד, מ"ז

וביום השמיני ימול בשר ערלתו...
אמרו רבותינו ז"ל: **הכל צריך תיקון: התרמוסין צריכין תיקון, החטים צריכין תיקון, גם האדם צריך תיקון - על ידי מצות מילה, כי נברא ערל.**

כי האדם, בעת שיוצא לעולם, עדיין אין לו שום זכות שבעבורו יצא לעולם, ואזי הוא בבחינת תחילת הבריאה, שנברא העולם בחסדו לבד, בלי שום אתערותא דלתתא (התערורות מלמטה), שזה בחינת עניות ומקבל, **זלית לה מגרמה כלום** (שאינו לו כלום מעצמו), ולחמו הוא בחינת **נהמא דכסופא** (לחם של בושה), ומשם אחיזת העצבות והדין, שמשם אחיזת הערלה, בחינת הקליפה הקודם לפרי, ועל כן בהכרח שיצא האדם ערל.

ועל ידי שמלין את התינוק וכורתין הערלה דחפיא על ברית (שחופה על ברית), שזה עיקר תיקון האדם, כי מקודם לא היה בגדר האדם כלל, כי עיקר צלם דמות אדם הוא כשהוא מהול. נמצא שעל ידי מצוות מילה אנו מתקנין את התינוק על ידי עשייתנו בבחינת **אתערותא דלתתא**, ועל ידי זה בעצמו מכניעין ומבטלין הערלה בשרשה, ואז נתגלה הברית, שהוא בחינת **צדיק יסוד עולם**, בחינת **משפיע**, **הפך בחינת מקבל**.

וזה בחינת השמחה של מילה, כי מכניעין על ידי זה אחיזת העצבות, שהוא בחינת נגס הברית, בחינת ערלה דחפיא על ברית, ונתגלה האור של בחינת הצדיק שהוא בחינת משפיע, בחינת שמחה, כמו שכתוב: **אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה** (ה'ל' העושה שליח לגבות חוב, הלכה ב', אותיות יא ב').

מכתב

מספר א"ב הנחל ב'
מכתב ק"ז

שמכניע ומבטל דעת חכמי הטבע, ומגלה שהכל מתנהג רק ברצון ה' יתברך, בלי שום חיוב הטבעי כלל, שמכניע ומבטל האמונות כוזביות והכפירות והאפיקורסות של חכמי הטבע ומגלה וכו'.
החכמות חיצוניות ופילוסופיא ואפיקורסות של שטות והבל, אורבים מאד להתפשט, ויש להתרחק מאמונות כוזביות ומכפירות ואפיקורסות של חכמי הטבע. האפיקורסים בחלקלקות דבריהם הם כוללים אמונתנו הקדושה והטהורה עם שאר אמונות כוזביות של שטות והבל, הם מתגברים כנגד האמונה הקדושה, על ידי האמת שלהם שהוא שקר. שממיתים העולם על ידי חכמתם הרעה.

צריכים יגיעות גדולות לברר ולזכך את הנפש מזוהמת הנחש, מעצת רשעים המסתירים האמת בחכמות חיצוניות ואפיקורסות של חכמי הטבע, ולזכות לתכלית הארת האמת והאמונה, בתכלית השלימות, לדעת אמיתת אלקותו יתברך.

אי אפשר להתקרב ולדעת מהי יתברך על ידי שום חכמה, כי אם על ידי אמונה שהוא השער והפתח להתקרב ולדעת מהי יתברך באמת.

התחזקות

אוצר היראה
מהדורא בתרא, כ"ב

צריכין לידע, שכשם שאין עליה לעולם, כי **לגדלתו אין חקר**, ועל כן הצדיק האמת, אף על פי שזכה לתכלית מדרגה העליונה בהשגת אלקותו יתברך, אף על פי כן אינו מסתפק בזה ומחפש ומבקש להשיג עוד יותר; כמו כן ממש אין ירידה לעולם, היינו שאפילו אם נדמה לו שהוא במדרגה תחתונה מאד, שאין למטה ממנו, אף על פי כן צריך לחתור ולבקש עדיין, אולי יש תקוה.

כי באמת **אין שום יאוש כלל לעולם**, כי רבים רחמיו וחסדיו יתברך עד אין חקר. אבל אי אפשר לזכות לזה, כי אם על ידי הצדיק האמת, שהוא בתכלית תכלית בחינת **נקודה העליונה**, על כן הוא יכול

להאיר התחזקות אמתי בתכלית תכלית **נקודה התחתונה**; כי כל מה ששיגי יותר גדולתו יתברך, שהוא גדולת רחמיו וחסדיו, על ידי זה הוא יכול להאיר האמת גם בתכלית דיוטא התחתונה לעוררם גם כן, שעדיין יש להם תקוה.

אבל צריכין לסבול בזיונות ושפיכות דמים הרבה קודם שזוכין להתקרב לזה הצדיק האמת, כי עיקר התחברות זה הצדיק, שהוא בחינת נקודה העליונה, עם התלמיד שרוצה לקבל ממנו, שהוא בחינת נקדה התחתונה, העיקר הוא על ידי בזיונות ושפיכות דמים שסובלין בשביל ההתקרבות אליו, כי זה עיקר תשובתו ותיקונו, ואדרבא על ידי זה בעצמו שבאין עליו בזיונות ושפיכות דמים על שהוא אוחו עצמו בהצדיק האמת, מזה בעצמו ראוי לו להבין שעדיין יש לו תקוה גדולה ואחרית טוב.

כי מאחר שזוכה לסבול בזיונות ושפיכות דמים בשביל לאחוז את עצמו בהנקודה העליונה, זה עיקר תיקונו, כי הצדיק בחינת נקודה העליונה יכולה לתקנו בכל מקום שהוא (ה'ל' ברכת הפירות הלכה ה', אות יח).

שיחות הר"ן

אות נ"ה
פעם אחת, דבר מענין טוב העולם הבא, מה שיכולין לזכות על ידי עבודת ה' באמת; ענה ואמר: מוכרחין לומר ולקרותו בשם טוב, כי אי אפשר לקרותו בשם אחר, להודיע לבני אדם, אבל באמת אפילו שם טוב אין שייך לומר על זה, כלומר שהוא אפילו למעלה למעלה מטוב, אך אי אפשר להודיע יותר לבני אדם כי אם כשמכנין אותו בשם טוב, אבל באמת וכו' **עין לא ראתה וכו'.**

חצות

אוצר היראה
חצות ב', ז'

צריך כל אחד מישראל להתעורר בחצות לילה מהשינה, כדי לשבר ולבטל חכמת הטבע, על ידי שמשבר תוקף השינה הנמשך מבחינת הסתלקות הדעת לידע **שהכל בהשגחתו יתברך**.
ועל כן מתאבלין אז על הגלות, כי עיקר הגלות הוא על ידי התגברות חכמת הטבע, על ידי הסתלקות הדעת הנ"ל, ועל כן אז הזמן לתקן זאת (הלכות נטילת ידים שחרית ה"ב).

סיפור

מתוך שיחות שאחר
סיפורי מעשיות

מעשה. שהיה איש אחד שלא האמין במה שאומרים העולם, שיש לצים מסטרא אחרא, שבאים לפעמים ומטעין בני אדם, כמו שארע כמה פעמים. והוא לא האמין בזה.

פעם אחת בלילה בא אצלו לץ אחד, וקראו אל החוץ שיצא. ויצא לחוץ, והראה לו הלץ שיש לו סוס נאה למכור. וירא, והנה הוא סוס נאה מאד. ושאלו: **כמה אתה רוצה? השיב הלץ: ארבעה אדומים.** וראה שהוא שוה בשפי שמונה אדומים, כי הוא סוס מובחר וטוב מאד. וקנה אצלו הסוס בעד ארבעה אדומים והיה אצלו מציאה גדולה.

למחר הוציא הסוס למכור. ועמדו על המקח, ורצו לתן לו איזה סך. אמר: **מסתמא אם נותנין לי סך כזה הוא שוה כפלים!** ולא נתרצה. והולך הסוס להלך. ורצו לתן לו גם כפלים כרצונו. אמר: **מסתמא שוה יותר כפלים מזה הסך.** וכן הולך הסוס להלך, עד שנכנס סך מכירת הסוס אלפיים, ולא נתרצה עם אחד למכרו. כי כל מה שרצו לתן לו אמר: **מסתמא שוה יותר בכפלים.** עד שלא נמצא מי שיקחהו, רק המלך. והוליכו להמלך. ורצה לתן לו המלך סך עצום, כי הסוס הוטב מאד מאד בעיני כל, ולא נתרצה עם המלך גם כן. כי אמר: **מסתמא שוה יותר.** עד שבסוף המלך לא קנה הסוס.

והלך מהמלך עם הסוס להשקותו. והיה שם פלומפ (משאבה) שמשם משקין. וקפץ הסוס לתוך הפלומפ, ונתעלם ואיננו.

(היינו שנדמה לו כך. כי היה מעשה לצים כל הענין של הסוס).

© וצעק מאד על זה. ונתקבצו אליו בני העולם לקול זעקתו, ושאלו אותו: **מה אתה צועק?** השיב, שהסוס שלו קפץ לתוך הפלומפ. והכו אותו הכה ופצוע, כי נדמה למשוגע כי נקב הפלומפ צר מאד, ואיך אפשר שיקפץ הסוס לשם!! וראה שמכין אותו והוא נראה כמשוגע, ורצה לילך משם.

© בתוך שרצה לילך משם, והנה הסוס מתחיל להושיט ראשו מתוך הפלומפ.

© והתחיל לצעוק שנית: **אהה. אהה!** מחמת שנדמה לו שיש שם סוסו. ונתקבצו שוב אצלו בני העולם, והכו אותו שנית, כי הוא משוגע כנ"ל. ורצה שוב לילך משם. כיון שרצה לילך והנה מושיט שוב הסוס את ראשו מן הפלומפ. והתחיל לצעוק עוד כנ"ל, ונתקבצו שוב אליו והכוהו כנ"ל.

© כך הסטרא אחרא מטעה את האדם בכל פעם, על לא דבר, בשקר גמור שאין בו ממש. והוא נסת אחריה, והולך אחריה ונדמה לו בכל פעם שירוויח יותר וימלא תאוותו יותר. ורץ אחריהם כמה עתים, ופתאם נתעלמו, ובורחים ומסתלקים ממנו כל התאוות. כאשר מזדמן לפעמים, שהתאוות מסתלקים קצת. וכאשר האדם רוצה לפרד מהם, אזי חוזרים ומושיטים ראשם, והוא חוזר ורודף אחריהם. וכן מתנהג להלן שתכף שמושיטים ראשם הוא חוזר לרדוף אחריהם. ולא באר הענין יותר. והבן היטב.

אוצר היראה
פ"ד

שמחה

אף על פי שמבואר בספרים, שהדאגה והעצבות על העוונות הוא טוב, אך באמת זה היה טוב אם היה חוזר בתשובה על ידי זה, שמרובי הפחד והדאגה מהעוונות ישליך כל עסקי עולם הזה לגמרי וישוב בתשובה שלימה לה' יתברך, כאשר כבר נמצאו באמת כמה בעלי תשובה כאלו.

אבל על פי רוב, בפרט בדורות אלו, מתרחקים ביותר על ידי רובי העצבות אפילו על העוונות. כי ההיכלי התמורות מחליפין האמת ומערבבין דעתו מאד, עד שנופל לבחינת **יאוש**, כאילו אין לו עוד תקוה להתחדש כנשר ימיו, ובתוך כך מגבירין עליו עצבות הפרנסה ורובי תאות ממון ולהנהיג ביתו בגדולות, עד שכל ימיו מלא עצבות ויגונות בלי שיעור.

א וזה מזיק ביותר, כי על ידי זה אינו יכול ליישב דעתו כלל, מה הוא עושה בזה העולם, כי עיקר ישוב הדעת זוכין על ידי שמחה כמבואר במקום אחר.

א על כן צריכין להתחזק מאד, לשמח את נפשו בכל מיני עצות הקדושות,

ולהזכיר את עצמו בכל עת החסדים שעשה עמנו ה' יתברך בכלל ובפרט, שזה בחינת מצוות זכירת יציאת מצרים בכל יום, ולידע ולהאמין כי בודאי לא על חנם גמל עלינו חסד כזה, שהוציאנו ממצרים ונתן לנו את תורתו הקדושה וקרבנו לצדיקי אמת בכל דור ודור, כי מזה אנו רואין בחוש שה' יתברך חושב מחשבות להטיב עמנו לנצח, וגם עתה אנו זוכין לחטוף בכל יום כמה מצוות ציצת ותפלין וכו'.

א וגם אנו בטוחים ומחכים ומקוים לאחרית טוב, בכח הצדיקי אמת, כי כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא.

א נמצא שההתחזקות והשמחה הזאת היא בעבר והוה ועתיד, שהיא כלל בחינת הזמן, ועל ידי זה מחיין את כל הזמן והימים בעבר והוה ועתיד.

א כי עיקר נקודת חיות הזמן היא שמחה של מצוה (עין חיים אות טו). וכן לענין כלל ישראל, שאף על פי שבדאי צריכין להתאבל ולקונן מאד על חורבן בית המקדש בכל לילה בחצות, וכן בפרט גם כן כי בודאי צריך כל אחד לצעוק ולקונן מאד על עונותיו שגרמו חורבן בית המקדש, וגם עתה מעכבים בניינו עדיין, אבל אף על פי כן אי אפשר לקונן כל היום, כי על ידי עצבות וקנינות לבד אי אפשר לחיות, כי עיקר החיות דקדושה הוא שמחה.

א ועל כן באמת מסיימין הקנינות בפסוקי נחמה, והנחמה היא גם כן בעבר והוה ועתיד, היינו במה שכבר יסדו לנו אבותינו הקדושים יסוד הבית המקדש, ואברהם ויצחק ויעקב התפללו שם, ודוד המלך עליו השלום זכה למצוא כבר את מקומו ביגיעות עצומות, ואף על פי שכבר נחרב פעמים, אף על פי כן לא נחרב רק הבנין שעל גבי היסוד, אבל יסוד הבנין עצמו שהוא קדושת המקום אשר מצא דוד לה', זה אי אפשר להחריב בשום אופן כמו שנאמר: **זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אווית-ה,**

א וזה בחינת השמחה והנחמה בהישועות שבעבר. וכן בהוה אנו מנחמין עצמנו בקדושת הבתי כנסיות ובתי מדרשות שהם בחינת מקדש מעט. ועיקר השמחה היא עם התקוה שלעתידי, שאנו מקוים אליו יתברך שיבנה לנו בית קדשנו ותפארתנו באופן שלא יהרס לעולם, שאז תגדל השמחה עד אין קץ, כמו שנאמר: **אז ימלא שחוק פינו וכו'.**

מכתב ל"ה

עלים לתרופה

בעזרת השם יתברך, יום ג' ויחי תקצי"א.

אהובי בני חביבי, ביום אתמול שלחתי לך מכתבי על ידי רבי מרדכי בן רבי יעקב

באריכות קצת, כעת אין בלשוני מילה מגודל הצרות והטרדות. ייטיב ה' להבא, רק אני מודיעך שאנחנו תודה לאל בחיים ושלום, ה' ישמרנו תמיד בזה ובבא לנצח, וכבר הודעתך שקבלתי מכתבך, השם יתברך ינחם אתכם מהרה ויבטל מעליכם ומכל ישראל כל הדינים וכל הגזרות, וישמח נפשכם ויבשרנו בשורות טובות זה מזה תמיד אמן כן יהי רצון, וכבר החזקתיך הרבה לחטף כל מה שתוכל גם עתה כי היא חייך וכו', וכעת אי אפשר להאריך כלל.

דברי אביך המצפה לישועה.

נתן מברסלב

אוצר היראה - עצות
בסחון, א'

עצות

א בטחוני הדור הם בחינת כלי ההולדה, כי כל ההולדות וכל ההשפעות נמשכין על ידי בטחון, וזה זוכין על ידי ששומעין ספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, שיש להם כח לעורר מהשינה על ידי ספורי מעשיות שלהם, שעל ידי זה יוצא הדבור בכח גדול, שאותן שהיו בבחינת שינה, שהיו כאילמים ממש ולא היו יכולים לדבר כלל שום דבור שבקדושה, נתעוררין עכשיו משנתם ומתחילין לדבר בכח גדול, ועל ידי הדבור נתחזק הבטחון, ועל ידי זה נפקדין העקרונות וזוכין ליראה (לקוטי- מוהר"ן סי; עין יראה).

לקוטי תפילות א', ט'
תשמו

תפילה

א ... ותזכנו לבטחון גדול דקדושה, כי אתה יודע עצם חסרון הפרנסה בעת הזאת, כי אפס כסף וכלה פרוטה מן הכיס, וצרכי עמך מרובים מאד, כי ההכרחיות לבד הם גם כן רבים מאד, צרכי אכילה ושתיה ומלבושים ודירות, ושאר הצטרכות המוכרחים **ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו**, כי אין אתנו יודע עד מה, מהיכן לבקש פרנסתנו, ואין לנו שום תקוה ומבטח, כי אם עליך לבד, לך לבד עינינו תלויות.

א על כן באנו לבקש ממך מלא רחמים, שתחננו בחסדיך הגדולים ותשפיע עלינו מידת הבטחון בשלמות, שנוכה לבטוח בך באמת ובאמונה שלימה, בבטחון חזק ואמיץ, שאתה תמלא כל מחסורנו, ותתן לנו פרנסתנו בשלמות. ואתה ברחמיך, תמלא עלינו רחמים בכל עת, ותתן לנו כל צרכינו וכל צרכי ביתנו בהרחבה גדולה, ותזמין לנו פרנסתנו קודם שנצטרך להם, בהתר ולא באיסור, בכבוד ולא בבזוי, ברווח ולא בצמצום, מתחת ידך הרחבה והמלאה, באופן שנוכה לעשות רצונך כל ימי חיינו לעולם ...

צדקה וחסד

תרמו נא בעין יפה
למען קיום העלון

בנק הדואר
מס' 7-2255-89